

MARGARITA FABREGAT ROMERA

En primer terme, si us plau, començar la glossa a la **Margarita Fabregat Romera** demanant una mica d'organització interna a les diverses entitats de la ciutat. Hem arribat al **cinquantè aniversari dels terrassencs i terrassenques de l'any** (aquest any ,per cert, reconeixement al jurat ja què tenim més dones justament reconegudes) i enguany entomem un nou repte necessari: **no donar ensurts**.

Ens referim evidentment al cas de la **Margarita Fabregat**, a qui enguany, amb la coincidència de mèrits, havent-la nomenada com a **capdidata a capgròs de l'any el Casinet de l'Espardenya** i ara atorgant-li l'honor de **terrassenca de l'any el Social** li heu fet aixecar una cella i afirmar, aquest cop amb una teatralitat no volguda, que *«a què venen tots aquests reconeixements seguits?»*

Aquí dir a la Margarita que, després d'una vida dedicada amb passió a la cultura de la ciutat, totes les distincions són sobreres i merescudes. El que passa és que les entitats a Terrassa a vegades es desperten totes alhora i reconeixen a les persones tot d'imprevist. Potser fer les coses un punt més progressives no estaria de més, no sigui que deixem estabornida la protagonista d'un ensurt.

Però comencem, **qui és la Margarita Fabregat Romera?** Filla del **Romà Fabregat** i la **Glòria Romera**, aquesta terrassenca de l'any és filla d'una família senzilla, que vivia al **carrer Liner**.

Va fer els seus estudis al **Grup escolar Torrella** i tot i que recorda que anava a col·legi fins i tot els dissabtes, li agradava molt i era molt estudiosa. Fins i tot quan els hi donaven alguna lliçó per aprendre's es quedava a classe a l'hora del pati per memoritzar-la. Tenia molt bona memòria i, tot i que accepta que podia semblar repel·lent, li encantava utilitzar aquest do de quedar-se amb les coses al cap i que després tant ha emprat en el seu amor pel teatre.

La Margarita explica que als seus pares els hi agradava molt el teatre i quan anaven a alguna representació els hi explicaven a ella i al seu germà Francesc les obres, i això li va començar a inculcar el cuc pel teatre. De fet, cuc és massa petit, hauríem de parlar de tota una passió.

Ja de molt jove a l'escola preparava obres teatrals. Preparava textos, triava els nens i nenes que volia que hi actuessin, s'encarregava del vestuari i feia la representació. Engrescava a tothom i, per si ho dubtàveu, es reservava, com no, el paper de protagonista.

L'oportunitat de fer teatre sobre d'un escenari va arribar de la mà d'un veí que feia teatre al **Coro dels Amics**. Quan la Margarita tenia 13 o 14 anys li va explicar que estaven preparant el **Don Juan Tenorio** per representar-la aquí mateix, al **Teatre Principal**. Com que ella sempre que el veia li deia que volia fer teatre, la va portar a un assaig al **Coro Els Amics** i, tot i que ja no quedaven papers, li van oferir posar-se a una escena fent de patge. Al final, però, com que es va posar malalta una de les actrius va tenir un petit paper. D'aquella experiència, el **Senyor Sanchez**, que era el director del grup li va oferir entrar a fer obres amb ells i ja va començar un camí que no ha deixat.

L'afició del teatre, a més, s'ha de dir que l'encabia com tota la joventut d'aquella època en una agenda atapeïda de responsabilitats, doncs després de l'escola va compaginar els estudis nocturns amb la feina a les oficines del **Garet Font**.

Amb 17-18 anys, quan estaven preparant una obra, un dels actors es va trobar que havia d'anar de viatge i va portar un company seu de la **Sagrada Família** perquè el substituís. Aquest noi es deia **Francesc Salvador** i a l'amor pel teatre se n'hi va sumar un altre que va unir els dos joves ja per tota la vida.

El Francesc va convèncer aquesta vegada a la Margarita per anar amb ell a formar part del grup de la Sagrada Família, on segons ella es va posar fer obres "més en serio". El grup preparava i representava una obra cada mes, però per demostrar com de seriosament s'ho prenien, heu de pensar que un dia abans de casar-se el Francesc i la Margarita van representar **Crimen Perfecto**.

Tot i que en aquella època es treballava amb apuntador encara, segons la nostra terrassenca de l'any el Francesc ho va deixar perquè no tenia memòria i ella, que ha tingut sempre la capacitat de quedar-se amb tot el text, es posava negra.

Va ser amb aquest grup amb el qual van entrar a participar en el concurs de teatre **Festa**, a escala de tot Catalunya. Totes les companyies havien de fer la mateixa obra, **Proceso a Jesús**, i per la seva actuació la Margarita va rebre el **premi Vinci** que era per entendre'ns com un **Oscar del Teatre Amateur**.

Ens trobem a inicis dels anys seixanta i **Cima i Cardellach** del Social la van anar a cercar perquè anés cap al Centre a fer teatre. Un indret, el Social, que des d'aleshores no ha abandonat i ha esdevingut casa seva, no només per ella sinó també per tota la seva família.

I és que si parlem de família, podem dir que és una altra obra que aquesta terrassenca de l'any ha superat amb nota. Ha tingut 7 fills: El **Xavier**, el **Joan**, la **Marga**, la **Yoli**, l'**Anna**, la **Júlia** i la **Glòria**. Fills i filles als quals han seguit, per descomptat, els néts i netes: la **Glòria**, l'**Oriol**, l'**Arnau**, la **Judit**, l'**Atena**, el **Xavi**, la **Gara**, la **Mariona**, la **Martina** i el **Roc**.

Tot i que quan es van casar van començar vivint amb el Francesc al quarto de reixa dels pares de la Margarita, per sort van poder estalviar per anar a la seva pròpia llar o no hi hagueren capigut. Després de casar-se, la Margarita va continuar treballant des de casa fent feines de costura i, evidentment, no va deixar el teatre amateur.

Sabent del seu talent per estar a sobre un escenari, pot sorprendre que no es plantegés mai fer teatre professional i, de fet, hi va haver un moment on li van proposar anar a actuar al **Romea** però va descartar-ho perquè ja era mare. A més, la Margarita també defensa que el teatre amateur molts cops es fa amb més ganes i millor que el teatre professional. Fins i tot les experiències en cinema, on ha aparegut en pel·lícules com **la Teranyina**, **Chatarra** o **l'enfonsament del Titànic** les ha considerat com a part d'aquest gran joc que és actuar. Com diu ella "*sempre que m'han demanat per col·laborar en algun lloc i he pogut, hi he anat*".

També accepta que, si no fes teatre, s'avorriria molt, que poder anar-se'n a dormir i repassar mentalment el text li dóna vida, com ho fan els nervis previs a una estrena, un formigueig interior que no ha desaparegut mai i que afirma sempre la fa actuar millor.

Amb més de cinquanta anys sobre l'escenari es pot considerar que estem, sens dubte, davant una de les grans persones del teatre amateur de Terrassa, una ciutat que ha fet del teatre aficionat amb múltiples grups repartits per tots els barris una de les bases de la nostra vida cultural.

La Margarita Fabregat també ha participat en grups més enllà del Social, com amb el **Grup teatral Egarenc**, amb el qual encara prepara obres o, menció especial, la participació des de fa més de 30 anys al **grup d'Arts Escèniques locals fent Ràdio Teatre**. Una modalitat que defensa amb passió com una gran escola d'actuació i d'aprenentatge a l'hora de modular la veu i que, setmana rere setmana, es reuneix els dilluns a la nit per gravar les obres que després s'emeten per **l'emissora municipal**.

Tot i això, com dèiem abans, el Social ha esdevingut casa seva. Un espai on han arribat a portar amb la família durant un temps fins i tot el bar de l'entitat i on els seus fills i filles han crescut i, com ja sabreu molts de vosaltres, alguns d'ells han heretat i desenvolupat l'amor per l'escenari de la mare.

En aquestes dates, que encarem el Nadal, destacar com la **Glòria** ha seguit les petjades de la mare sobre els escenaris dins **els Pastorets** on representa la mare de Déu i entre bambalines, **el Joan**, fa de director. Uns pastorets que, segons explica la Margarita, quan ella va arribar al Social es mantenien com una tradició a la qual els actors i actrius de la casa no paraven massa esment i que, després, van entomar seriosament fent-los arribar al nivell de qualitat que coneixem avui dia i on, evidentment, la nostra terrassenca de l'any ha estat i està involucrada

Dir aquí que, si parlem de l'estela familiar seguida pels fills, quan parles amb la Margarita d'aquest extens recorregut sobre els escenaris i li demanes que et destaquï alguna obra, et pot recuperar entre moltes **l'Hostal de la Glòria** o **la Casa de Bernarda Alba** que van fer amb **Lluís Barón** fa vint anys... Ara, si es queda amb una, és amb **Bodas de Sangre**, dirigida pel seu fill **Joan i que va obrir la temporada de teatre del Social l'any passat**. I aquí no parlem només de la intensitat del paper que li va tocar representar, sinó sobretot per com valora que el seu fill li confiés un paper important i la valorés com a actriu per dur endavant una obra de **García Lorca**. Un autor, per cert, pel qual també mare i fill senten devoció i el qual la Margarita Fabregat defensa a ultrança, doncs és un dels pocs dramaturgs que per ella ha atorgat importància als personatges femenins, fent-los protagonistes i poderosos i no només simples comparses dels rols masculins dins la trama.

Si parlem de l'empoderament de les dones en el món teatral, destacar també que més enllà de l'escenari, aquesta terrassenca també ha fet de directora i, de fet, va ser la primera dona a dirigir una obra de teatre al Social l'any 1975 coincidint amb l'any internacional de la dona. Una responsabilitat que ha repetit en diverses ocasions, tot i que afirma li agrada més actuar.

I, clar, no podem acabar aquesta glossa sense deixar de destacar el paper que té aquesta terrassenca en altres esdeveniments de la ciutat: la podreu trobar a la Fira Modernista, actuant o passejant engalanada, doncs es preocupa de confeccionar-se i lluir un vestit nou cada any. I també, perquè no dir-ho, d'ajudar a ses majestats els Reis d'Orient i a tota la seva comitiva perquè puguin sortir als carrers de Terrassa a saludar ben arreglats.

En definitiva, tot un recorregut el de la **Margarita Fabregat i Romera** on ha esdevingut protagonista i exemple d'una de les bases culturals més potents de Terrassa, referent d'actrius i actors aficionats, que roben temps a les seves vides per pujar sobre a un escenari

i mantenir viva la passió pel teatre a la nostra ciutat.

Així que, sense necessitat d'apuntador, no costa gens saber que només hi ha una manera d'acabar aquesta glossa, que és dient merescudament, **Enhorabona Terrassenca de l'any!**